

מירי אלוני מספרת על ילדותה בגיבעתיים, על פריחת הקארירה שלה בלהקת הנח"ל, על חייה עם שמוליק אומני, על ילדיה, שאחד מהם היה חולה סרטן והבריא, ועל התקליט החדש שלה

אבי ולדמן, העולם הזה

ראיינה ענת סרגוסטי

„מוסיקה ושירה תמיד היו בבית. אבל אנשים רציניים לא חושבים על זה כעל מיקצוע, ולכן שלחו אותי ללמוד“

„תמיד ידעתי שיש לי קול טוב, ובילדות הייתי מחקה את הזמרות של אז, שושנה דמארי ויפה ירקוני“

„כשהבן הקטן היה בן חצי שנה, גילו אצלו גידול סרטני בבטן, והוא נחת ועבר טיפול כימותראפי כשנה“

„גדלתי בגיבעתיים על גיבעה שסבי היה למעשה הכובש שלה, ושבתמונה היא גם נקראה על שמו“

„לא הפסקנו לעבוד בגלל הילד, למרות שזוהי קשה אימים. החיים בצל המוות — זה דבר נורא“

„בתור ילדה אני זוכרת שהייתי מחלקת חלב בכדים לשכנים באיזור“

„כשהייתי שרה, הייתי צריכה לחנוק דמעות!“

אל-סאדאת, ערך אייבי נתן עצרת לזיכרו בכיכר מלכי ישראל בתל-אביב. הוא ביקש אז ממירי לשיר שם את „שיר לשלום“. לכבוד האירוע המיוחד (ויש לה, כך היא אומרת, זיקה מיוחדת לנשיא המנוח, גם בגלל העובדה ששניהם נולדו באותו היום — 25 בדצמבר) טרחה מירי לתרגם תרגום חופשי את אחד הבתים של השיר לערבית, ושרה אותו אז בפעם הראשונה. מאז הוא מושמע לעיתים בקול-ישראל בערבית וב-עיקבות זה הגיעו אליה מיכתבים רבים של מאזינים ממצריים וממדינות ערביות אחרות.

פגשתי אשה שהשם שלה מוכר היום גם לזקנים וגם לילדים בבית-הספר היסודי. זמרת ששרה כמה מן הלהיטים הגדולים יותר של הזמר העברי, ולמרות שזה לה רק התקליט השני בקאריירה הארוכה שלה, שמה קיים בתודעה של רבים. פגשתי אשה שהפכה לסמל, אולי בעיקר בגלל שיר אחד, שיר שהפך להימנון, שיר שעשה היסטוריה, „שיר לשלום“, שיר שמי עורר עדיין צמרמורת והתרגשות בכל פעם שהוא מושמע. מירי בחרה לשלב גם את השיר ה„ותיק“ הזה בתקליט החדש. זמן קצר אחרי רצח הנשיא המצרי אנואר

ייערך עם מירי. את אומני, שהגיע אחרי שעות ארוכות של שיחה בינינו, פגשתי רק לזמן קצר, כשבא לקחת אותה. ערכתי איתו ראיון קצר (ראה מיסגרת) בעיקר משום שבמהלך הראיון נודע לי, להפתעתי, שהוא, כמפיק התקליט החדש „טיפה אהבה“, החליט להפיץ אותו דווקא דרך חברת הפצה והפקה של התחנה-המרכזית, חברה המפיקה את מה שמכונה „מוסיקה של התחנה המרכזית“ או „זמרי קסטות“, בדרך-כלל מוסיקה מזרחית. מירי היא האשכנזיה היחידה והראשונה שמגיעה לחברה זו.

ל מירי אלוני ולשמוליק אומני, בעלה, יש בתיקשורת תדמית של עושי צרות. לפני שהלכתי לראיין את מירי, אמרו לי שאי-אפשר לראיין אותה לבד, ששמוליק מתערב בראיון, שהוא לא נותן לה לענות ומשתלט על השיחה. בבוקר שטוף שמש פגשתי את מירי בבית-קפה שקט בתל-אביב. אשה נאה, במיכנסיים צמודים ובמעיל-פרווה ארוך, מאופרת איפור של בוקר, כבובע שחור מחמיא על שיער בלונדי. היא היתה לבד. להיפך, בשיחת-הטלפון שקדמה לראיון היה דווקא דגש מצד הזוג אלוני-אומני שהראיון